

Tisztelt megemlékező, gyászoló gyülekezet!

Mióta elkezdtek szervezni Győző búcsúztatóját sokat gondolkodtam, hogy mi lenne az a forma, ami az ő egyéniségéhez, habitusához a legmegfelelőbb lenne. Végül arra jutottam, hogy azt választom, hogy mellém, vagy elém képzelem őt magát és eltalálom azokat a szavakat, gondolatokat, amivel egyetértene. Ez nem egy nagyon könnyű feladat, mert nem nagyon szerette dicsértetni magát, nem nyomakodott az előtérbe.

Nekem Győzővel három találkozási pontom volt. Először ő, mint fiatalember, én meg 8 - 10 éves gyerek, apummal gyakran jártunk horgászni a sülyi záráshoz, ahol ő is gyakran megfordult az ő fiával, de ekkor engem még sokkal jobban megfogott a pecázás. Másodszor akkor futottunk össze, amikor egy lakótelepre, az egyik gazdasorira költözködtünk. A harmadik találkozás, az már jelentősebb és meghatározóbbra sikeredett, amikor együtt tanítottunk a Corvin Mátyás Alapiskolában, évekig egy irodában voltunk ketten, sokat beszélgettünk. Legelőször az tűnt fel benne, hogy nagyon művelt széles látókörű ember. Másodszor az, hogy velem, aki egy generációval fiatalabb vagyok, tehát a tapasztalatlanabbal sose volt lekezelő, lenéző, partnernek tekintett. Nagyon érzékeny volt felismerni mások elesettségét. A támaszalap alapítvány létrejött egy konkrét, hányatott sorsú diáklányunk esete kapcsán jött létre. Győző, amikor hallotta, hogy az egyik kollégája rendszeresen fizeti a diákunk ebédjét, elhatározta, hogy az ilyen és ehhez hasonló diákok számára alapítványt hoz létre, mintegy intézményesítve a megsegítésüket. Ezzel pedig nemcsak az empatikus képességét bizonyította, hanem megcsillantotta a ritka jó szervezőképességét is. Természetesen segítőkkel, de az alapítvány motorja a kezdetektől ő volt, felduzzasztotta az alaptőkét, profilt, lendületet adott a működéséhez. Ez pont húsz éve történt, mára elmondható, hogy 200 diák részesült támogatásban, könnyebbé, élvezetesebbé téve diákéveiket. Győző konok ember is volt. Ez az alapítvány érdekében jól is jött. Ha segítségért folyamodott, ha az ajtón kitették, ahogy szokás mondani az ablakon ment be.

Ha egy rövid summázatát szeretnénk elvégezni, hogy ment el ő, mit hagyott maga után, jellegében is több mindent kell megemlíteni. Volt tanítványai fejében tudást klasszikus értékrendet, elismerést. Tankönyvkiadói időszakára gondolva egy nagyobb közösségre, a szlovákiai magyarságra volt pozitív hatással. Munkatársai, kollégái mindig nagyra tartották és ha nem is volt sokszor flexibilis más ötletekre, érezni lehetett aurájából, hogy ez olyan emberek sajátja, akik nagyon eltökélten haladnak az általuk kitűzött céljuk felé. Az iskolánk és ezzel Somorja és vidéke szempontjából karitatív tevékenysége kimagasló. Most is, ezekben a hónapokban is folyik az iskolánkban, vagy egykor az iskolánkban tanuló diákok támogatása és remélhetőleg ez az alapítvány kuratóriumának irányításával még hosszú évekre így is marad.

Az én szubjektív vallásfelfogásomba beletartozik, hogy lehet olyan ember, aki életében nem találta meg az utat Istenhez, de a keresztény kultúrában leélt életútja azt eredményezi, hogy mikor a végső elszámolásra kerül a sor, lelke tisztábbnak bizonyul, mint olyané, aki a vallásosságát csak a templom falai között értelmezi. Számomra Győző tipikusan ez az ember volt.

Köszönet Győző orvosainak, ápolóinak, mindenkinek, akik szeretett halottunk utolsó éveinek testi, lelki megpróbáltatásait próbálták enyhíteni.

Egy utolsó gondolattal búcsúzom, egy nagyon közismert, de fontos rész a bibliából.

Végül köszönet Ürge Józsefnek, iskolánk egykori igazgatójának, aki mondhatjuk nyugodtan felkarolta Győző emlékét, magára vállalta ezen megemlékezés technikai, de szellemi, sőt művészi megszervezését is, mert az ő alkotása a síron található alkotás, aminek sajátos szimbolikája van. Megkérem őt, hogy erről is ejtsen néhány gondolatot.